

ת"פ 58430/12/14 - מדינת ישראל נגד דאוד שלודי

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 58430-12-14 מדינת ישראל נ' שלודי

בפני
בעניין: כבוד השופטת חנה מרים לומפ
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

דאוד שלודי

הנאשם

גזר דין

רקע

1. הנאשם הורשע בעקבות הסדר טיעון בכתב אישום מתוקן בעבירות של נהיגה פוחזת ברכב והסעת תושב זר השוהה שלא כדין, עבירות לפי סעיף 338(א)(1) לחוק העונשין התשל"ז-1977 ועבירה לפי סעיף 12א(ג)(1) לחוק הכניסה לישראל התשי"ב-1952.

2. מעובדות כתב האישום המתוקן עולה כי ביום 10.10.11 בכביש 375 המוביל לבר גיורא, הסיע הנאשם 16 שוהים בלתי חוקיים לכיוון בית שמש בתמורה לתשלום אותו התעד לקבל בסיום הנסיעה. משהבחינו שוטרים בנאשם ביקשו לעכב את הרכב, בתגובה הנאשם האיץ את מהירות נסיעתו למהירות של 140 קמ"ש, נסע בשולי הכביש וניסה לנגח את הרכב בו נסעו השוטרים.

3. לא הייתה הסכמה לעניין העונש אך מאחר שהנאשם ביצע את העבירה בעת היותו בן 19 ועמדת המאשימה למאסר, הטיעונים לעונש נדחו לאחר קבלת תסקיר.

תסקיר שירות מבחן

4. מתסקיר שירות המבחן עולה כי הנאשם בן 23, נשוי ואב לתינוקת היחידה ששרדה מתוך היריון של שלישייה. אשתו תושבת רמאללה והיום היא הרה לתאומים הצפויים להיוולד ביום 30.4.16. הנאשם הוא המפרנס היחיד של משפחתו. עוד עולה מהתסקיר כי הנאשם השלים 4 שנות לימוד ובשל בעיות התנהגות, נשר מבית הספר והעדיף לסייע בפרנסת אמו שכן אביו עבר להתגורר בעכו. לאורך חייו עבד הנאשם

בעבודות מזדמנות ובטרם הטיעונים לעונש עזב עבודה באילת, מאחר שהבין כי עומד להיגזר עליו עונש מאסר בפועל והעדיף לשהות בחיק משפחתו עד למתן גזר הדין. הנאשם הדגיש לפני קצינת המבחן כי מאז נישואיו ניתק קשרים חברתיים ושוליים והוא מרכז את מאמציו בדאגה לבני משפחתו.

5. אשר לביצוע העבירות, הנאשם קיבל אחריות מלאה למעשיו, מסר לקצינת המבחן כי ביצע את העבירה כדי להרוויח כסף, ידע שאין לנוסעים אישורי שהייה וכאשר ראה את המשטרה מתקרבת עקף את הניידת והתקיים אחריו מרדף.

6. קצינת המבחן המליצה על הטלת עונש מאסר קצר ומאסר מותנה. בשל מצבו הכלכלי של הנאשם המליצה קצינת המבחן שלא להטיל עליו קנס ולהסתפק בהתחייבות.

טיעוני הצדדים

7. ב"כ המאשימה הדגישה בטיעוניה את הערכים המוגנים בהם פגע הנאשם והם זכותה של המדינה לקבוע מי יכנס בשעריה, את פוטנציאל הסיכון הביטחוני שבהסעת שב"חים וכן את התנהגותו המסוכנת של הנאשם בדרך שסיכנה את שלומם וביטחונם של המשתמשים בה. ב"כ המאשימה טענה כי בנסיבות אלה מתחם העונש ההולם הוא בין 10 ל- 18 חודשי מאסר, הגישה פסיקה לתמיכה בטענותיה וביקשה להטיל על הנאשם עונש ברף התחתון של המתחם, קרי 10 חודשי מאסר, וזאת נוכח גילו בעת ביצוע העבירה, לקיחת האחריות וחלופי הזמן. עוד ביקשה ב"כ המאשימה להטיל על הנאשם, מאסר על תנאי, פסילה, פסילה על תנאי וקנס.

8. ב"כ הנאשם ציינה בפתח דבריה את העוול שנגרם לנאשם בשל השיהוי המשמעותי בהגשת כתב האישום, שיהוי של למעלה משנתיים, כך שהיום אנו עומדים למעלה מארבע שנים לאחר ביצוע העבירה והנאשם לא ביצע עבירות נוספות מאז ומדובר במעידתו היחידה בפלילים.

9. ב"כ הנאשם ביקשה לדחות את המלצת שירות המבחן ולהטיל על הנאשם עונש של מאסר שירוצה בעבודות שירות או קנס וזאת בהתחשב בתקופה בה שהה הנאשם במעצר במשך חודש וחצי והוא שיקם את חייו, נישא, עובד לפרנסתו, פקדה אותו טרגדיה שנתורה לו בת אחת מתוך שלישיה וכיום אשתו צפויה ללדת תאומים והציגה מסמך נ/1 לתמיכה בטענותיה. ב"כ הנאשם אף הציגה אישור רפואי על בעיות ברגליו של הנאשם (נ/2). משפחתו של הנאשם תיפגע באופן אנוש אם יוטל עליו עונש של מאסר וזאת נוכח לידת התאומים הצפויה והסיוע לו זקוקה אשתו. עוד הוסיפה ב"כ הנאשם כי הנאשם לא צריך לשאת את התקופה ואת הצורך במיגור כניסת שוהים בלתי חוקיים לישראל והוסיפה כי כלפי המעסיקים והשב"חים עצמם, מדיניות הענישה היא מקלה יותר. נוכח חלופי הזמן והשינוי המהותי אשר עשה הנאשם בחייו, ביקשה להימנע מהטלת מאסר על הנאשם.

10. הנאשם בדברו האחרון מסר כי הוא טעה ובאותה תקופה הוא היה ילד, מאז עבר זמן רב והוא התחתן, יש

לו ילדים והוא לא יחזור על מעשיו.

מתחם העונש ההולם

11. על פי סעיף 40ב' לחוק העונשין, העיקרון המנחה בענישה הוא הלימה, קרי: יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם לבין סוג ומידת העונש המוטל עליו. בקביעת מתחם העונש ההולם על בית המשפט להתחשב בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות לביצוע העבירה.

12. בית המשפט העליון קבע ב-ע"פ 2789/13 **מדינת ישראל נ' זיו חמדי** (להלן: "**חמדי**"), בנסיבות בהן נאשם הסיע 25 שוהים בלתי חוקיים והתנהל כנגדו מרדף משטרי, כי מתחם העונש ההולם רק בשל עבירת ההסעה, להבדיל ממתחם העונש בעבירה של סיון אדם בנתיב תחבורה, הוא בין 5 ל-15 חודשי מאסר. בית המשפט העליון הדגיש את החומרה שבעבירת הסעת שוהים בלתי חוקיים, בוודאי כאשר מדובר במספר רב של שוהים בלתי חוקיים. לענין הנהיגה המסוכנת קבע בית המשפט העליון כי מתחם העונש ההולם הוא בין 15 ל-30 חודשי מאסר. אך לאחרונה בע"פ 617/15 **רשק מונטסר נ' מדינת ישראל** (ניתן 2.4.15) חזר בית המשפט על קביעות אלה:

"המערער הורשע בעבירות חמורות הכוללות הסעת שוהים בלתי חוקיים בניגוד לחוק, ובאופן שמהווה סכנה הן לציבור הרחב הן ללקוחותיו. בית משפט זה חזר ואמר, כי חטאם של המסיעים גדול מחטאם של השוהים הבלתי חוקיים, שכן הראשונים חוטאים ומחטיאים את הרבים (רע"פ 1441/14 חמיס נ' מדינת ישראל(2014); רע"פ 3173/09 פארגין נ' מדינת ישראל(2009)). בע"פ 2784/13 מדינת ישראל נ' חמדי (2013)(שם הושתו 20 חודשי מאסר) נאמר כלהלן (פס' יא לפסק דיני):

אשר לעבירת ההסעה, זו עונשה המירבי על פי דין, סעיף 12א(ג)(ב) לחוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952, הוא שלוש שנים "אם הוסעו ברכב ששה תושבים זרים או יותר השוהים בישראל שלא כדין" (בנידון דידן הוסעו 25, ולכן ההחמרה בדין משנתיים במקרה "רגיל" של הסעה - לשלוש). ניתן אל לב: המדובר במסיעים, ולא בשוהים הבלתי חוקיים עצמם, שענינם נדון ברע"פ 3173/09 פארגין נ' מדינת ישראל(2009); כבר שם נאמר לגבי המסיעים, המלינים והמעסיקים (ראו גם רע"פ 5198/01 ח'טיב נ' מדינת ישראל, פ"ד נו(1) 769), כי חטאתם עולה על של השוהים הבלתי חוקיים, "שכן חוטאים הם ומחטיאים את הרבים, ומכאן גישת המחוקק שהחמירה עמהם" (פסקה י"א), שם הוספתי "את קולי לגישה המחמירה כלפי מסיעים, מלינים ומעסיקים, שהם על פי רוב ישראלים, העוברים על החוק לשם בצע כסף, ולא למען פת לחם". פסק דין רלבנטי לענייננו, שהגישה באת כוח המדינה, הוא ע"פ 9406/08 פאיז נ' מדינת ישראל(2009), שניתן אמנם בטרם תיקון 113, אך גם לאחר התיקון איננו מתחילים מבראשית. באותו עניין היה מדובר במי שהסיע שוהי בלתי חוקי, ומשנמלט משוטרים נוהל אחריו מרדף, ואף

שם הורשע בסיכון חיי אדם בנתיב תחבורה ובהסעת שוהה בלתי חוקי (וכן הפרעה לשוטט במילוי תפקידו), והושתו עליו 36 חודשי מאסר בפועל..."

13. בתיק שלפני מדובר בהסעת 16 נוסעים, שהמסיע אינו יכול לדעת בוודאות מי נוסעיו ומה הם זוממים ולכך מצטרף סיכון עצום למשתמשים בדרך שכן הנאשם נהג במהירות גבוהה ביותר בדרך עקלקלה, תוך שהוא יורדה לשול הדרך ומנסה לנגח את הרכב בו נסעו השוטרים. הנאשם אומנם הורשע בעבירה של הסעה רגילה ולא בנסיבות מחמירות, למרות עובדות כתב האישום, ולכן העונש הקבוע לצד עבירה זו הוא עד שתי שנות מאסר ולא העונש החמור ביותר של הסעה בנסיבות מחמירות, אך הערכים המוגנים הבאים לידי ביטוי בנסיבות אלה הם הגנה על בטחון תושבי המדינה, זכותה של המדינה לקבוע מי ייכנס בשעריה, הגנה על כוחות הביטחון, והגנה על המשתמשים בדרך ועל הנוסעים ברכב. בהתחשב במספר הנוסעים, בנסיבות המסוכנות, ובנזק שהיה עלול להיגרם, אני סבורה שמתחם העונש ההולם הוא בין 6 חודשי מאסר בפועל ועד ל-20 חודשי מאסר בפועל.

העונש המתאים

14. לא מצאתי לחרוג ממתחם העונש ההולם מטעמי שיקום או מטעמי הגנה על הציבור, שכן מדובר בעבירות שבוצעו על רקע כלכלי ושירות המבחן לא בא בהמלצה שיקומית בעניינו של הנאשם.

15. אשר לנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה, אתחשב בגילו הצעיר של הנאשם אשר היה בגיר צעיר בן 19 בעת ביצוע העבירות, עוד אתחשב בכך שהעונש יפגע בבני משפחתו, שכן הוא סייע בפרנסת אמו וכן הוא המפרנס היחיד של אשתו וילדיו. עוד אתחשב בכך שהנאשם שהה במעצר בעקבות תיק זה לתקופה של למעלה מחודש ימים.

16. עוד אתחשב בנטילת האחריות של הנאשם בהזדמנות ראשונה וחסך זמן שיפוטי משמעותי. זו מעידתו הראשונה והיחידה של הנאשם בפלילים, וממועד ביצוע העבירה חלפו למעלה מ-4 שנים בהן הנאשם מנהל אורח חיים נורמטיבי וכתב האישום הוגש בשיהוי ניכר, כך שנגרם לנאשם עינוי דין של ממש.

17. בהתאם לסעיפים 40 ו' ו-40 ז' לחוק, על בית המשפט לשקול שיקולי הרתעה במסגרת מתחם העונש ההולם. נראה שבמקרה זה יש לתת דגש על הצורך בהרתעת הרבים, שכן מדובר בעבירה נפוצה שיש בה סיכון בטחוני משמעותי וטמון בצידה רוח כלכלי ולכן הפיתוי הוא גדול.

18. הדרך להרתיע את הרבים היא באמצעות הטלת עונש מאסר ממש, כפי שקבע בית המשפט העליון בעניינו של חמדי בפסקה י"א, שם קבע בית המשפט כי: **"יש חשיבות עצומה להרתעה, כיוון שמדובר בעבירה שעיקרה כלכלי וזאת כדי שייצא הקול הצלול מטעמנו כנגד מעשים אלה"**.

19. עוד יש לתת דגש על הרתעת היחיד, נוכח הרשעותיו הקודמות בתחום התעבורה ובהן אף הרשעה בעבירה של נהיגה במהירות של עד 40 ק"מ מעל המותר וכן עבירות תעבורה נוספות, אך לא נתתי משקל נכבד לשיקול זה מאחר שהרשעותיו הקודמות הן בעבירות שאינן במדרג חומרה גבוה.

20. לפיכך, כאשר אני שוקלת מחד את נסיבותיו האישיות של הנאשם, את העובדה שזו מעידתו הראשונה של הנאשם בפלילים, את גילו הצעיר של הנאשם בעת ביצוע העבירה, לקיחת האחריות, העובדה שכתב האישום הוגש בשיהוי והנאשם לא עבר עבירות נוספות משנת 2011. כמו כן, מדובר במאסרו הראשון, החלטתי להטיל על הנאשם עונש ברף התחתון. אשר על כן החלטתי לגזור על הנאשם עונשים כדלהלן:

א. 6 חודשי מאסר ויום מאסר בניכוי ימי מעצרו. הנאשם יתייצב לריצוי עונשו ביום 13.12.15 בשעה 10:30 בבית המעצר במגרש הרוסים בירושלים.

ב. 6 חודשי מאסר. הנאשם לא ירצה עונש זה אלא אם יעבור בתוך שנתיים מיום שחרורו על כל עבירה לפי חוק הכניסה לישראל או עבירה לפי סעיף 338 לחוק העונשין התשל"ז-1977.

ג. אני פוסלת את הנאשם מלנהוג למשך 11 חודשים מיום שחרורו, וזאת ללא צורך בהפקדת הרישיון.

ד. 6 חודשי פסילה. הנאשם לא ירצה עונש זה אלא אם יעבור בתוך שנתיים מיום שחרורו על כל עבירה לפי חוק הכניסה לישראל או עבירה לפי סעיף 338 לחוק העונשין התשל"ז-1977.

ה. נוכח תקופת המאסר שהוטלה על הנאשם ונסיבותיו האישיות הלא פשוטות, לא מצאתי להטיל קנס.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים תוך 45 יום מהיום

ניתן היום, כ"א כסלו תשע"ו, 03 דצמבר 2015, בהעדר הצדדים.